

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **A. S., X**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 4. 10. 2018, č. j. MV-84358-6/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou datovanou dne 24. 10. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2018, č. j. MV-84358-6/SO-2016, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“),

zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 4. 2016, č. j. OAM-33435-18/DP-2015 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s argumentací žalované, zejm. nesouhlasí se závěrem, že když žalobce po většinu doby povoleného pobytu nepobýval na území ČR, nemohl plnit účel pobytu.
3. Žalovaná shodně s prvoinstančním orgánem zcela neodůvodněně odkazuje na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ačkoli toto ustanovení nelze v případě žalobce aplikovat, protože žalobce po celou dobu pobytu řádně plní funkci jednatele, tudíž plní účel pobytu a nelze tedy zamítnout žádost kvůli jiné závažné překážce. Pokud žalovaná obecně konstatuje, že ve veřejném zájmu je pobyt cizinců, kteří plní účel povoleného pobytového oprávnění, pak žalobce tvrdí, že je stejně tak ve veřejném zájmu nepostihovat takto zásadně řádně pracujícího cizince, plátce daně. Naopak rozhodnutí žalované jde takto zcela proti veřejnému zájmu, což zakládá důvod porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce celou dobu řádně vykonává činnost jednatele společnosti DOMUS PATRIS s.r.o. podle sjednaných podmínek mezi jednatelem, přičemž je lhostejno, že žalobce převážně spravuje technickou podporu společnosti, která lze v dnešní době moderních technologií vykonávat i po delší dobu ze zahraničí. Tyto skutečnosti tak samy o sobě nejsou určující pro vyvození závěru, že žalobce neplní účel pobytu ve smyslu, že aktivně nevykonával činnost jednatele a tím naplnil jinou závažnou překážku pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobce plnil veškeré právní předpisy a v souladu se zákonem aktivně vykonával činnost jednatele, i když často ze zahraničí, tudíž plnil účel pobytu. Na základě doložených dokladů, mělo být správním orgánům jasné, že podnikatelská činnost žalobce je skutečně vykonávána na území České republiky, to že někdy pracuje na dálku pomocí telefonu, počítače a zahraničních schůzek na tom nic nemění.
4. Žalobce dále vznesl námitku přepjatého formalismu, a to primárně ve vztahu k podřazení absence pobytu žalobce na území České republiky pod neplnění účelu resp. jinou závažnou překážku a též v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí (viz níže). Přepjatý formalismus je však konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Připomněl, že při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Co se týká doložených výdajových pokladních dokladů z dnů, kdy podle cestovního dokladu byl žalobce mimo území České republiky, je dnes přeci běžná praxe, že takové záležitosti jako placení se řeší pomocí moderních technologií a není k tomu potřeba fyzické

přítomnosti. Výplata, tak mohla být uskutečněna na území České republiky v souladu s právními předpisy. Navíc zakládat na téhle skutečnosti neplnění účelu pobytu je zcela mimo realitu dnešního způsobu života.

5. Žalobce dále namítl porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřuje v nedostatečném vypořádání námitek žalobce proti úvahám správního orgánu prvního stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovanou. Žalobce uvedl, že výčet v § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným, pokud je to v případě účastníka relevantní. V této souvislosti pak žalobce připomněl § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav. Žalovaná zkoumala především rodinné vztahy žalobce a jeho pobyt na území Ruské federace. Naprosto nedostatečně se však vyjádřila k ekonomickým vazbám v České republice, společenským a kulturním vazbám, věku žalobce, nemluvě o dalších kritériích jeho života. Pokud žalovaná neshledává dobu delší pěti let postačující k vybudování pevných sociokulturních vazeb, pak žalobce naopak tvrdí, že zde strávil 5 let na vrcholu své ekonomické produktivity, kdy po celou tuto dobu respektoval právní řád, zvyklosti a kulturu České republiky a zároveň přispíval všemi odvody a daněmi, kterými byl povinen. Je pravda, že v zemi svého původu přechodně žalobce bývá, to však i v jiných zemích, což je vzhledem k věku žalobce a náplni jeho povolání v dnešní době zcela běžné. Pokud by se žalobce musel natrvalo vrátit do země svého původu, mělo by to dopad nejen do jeho osobního života, ale i do života jeho rodičů a podnikatelských aktivit jeho rodiny. Argument správního orgánu, že společnost má další 4 jednatele, tedy bez jednoho (žalobce) jednatele se bez problému obejde, je zcela mylný a neodpovídá realitě fungování společnosti. Nadto správní orgány nedostatečně vyhodnotily vztah žalobce a jeho rodičů, kteří pobývají na území ČR, to že je účastník bezdětný a svobodný, ještě samo o sobě neznamená, že zde nemá jiné pevné vazby. Skutečnost, že má v domovské zemi svého bratra, u kterého bydlí, když navštíví Ruskou federaci a má finanční prostředky, v žádném případě nejsou důvodem pro negaci jeho vazeb tady v České republice. Správní orgán si sám vyhodnotil, že zamítnutím žádosti nedojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, aniž by se pokusil dále zjišťovat a opatřovat si další důkazy o skutečném stavu věci. Tím, že se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Závěrem žalobce shrnul, že v případě žalobce jde nanejvýš o pracovní vytíženost, nikoli o „závažnou překážku pobytu,“ dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jak stanovil správní orgán. Těžko lze hovořit o neplnění účelu i s ohledem na skutečnost, že oprávnění bylo za stejných podmínek žalobci opakovaně bez problémů prodlouženo.
6. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil ji povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 6. 11. 2018 uvedla, že má za to, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí.
8. Žalobce namítal předjatý formalismus, a to primárně ve vztahu k podřazení absence pobytu žalobce na území České republiky pod neplnění účelu, resp. jinou závažnou překážku, a též v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí. Tvrzení účastníka řízení, že se

jedná o přepjatý formalismus, žalovaná nepovažovala za relevantní. Postup správních orgánů v dané věci nelze považovat za „přepjatý formalismus“, ale za interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu účastníka řízení.

9. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, z něhož plyne, že není povinností správních orgánů se výslovně vyjádřit ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, pokud z daného kritéria neplyne pro posouzení nic specifického. V dalším žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí.
10. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před soudem

11. Na jednání konaném dne 15. 7. 2020 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svých argumentacích uplatněných v žalobě a ve vyjádření žalované k ní.

Posouzení věci krajským soudem

12. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
14. **Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.**
15. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
16. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
17. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
18. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
19. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
20. Stěžejním pro posouzení dané věci je zodpovězení otázky, zda byla naplněna jiná závažná

překážka pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, resp. zda žalobce skutečně vykonával funkci jednatele, a plnil tak účel dlouhodobého pobytu. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě s platností od 21. 10. 2013 do 20. 10. 2015. Ze správního spisu a zejména pak z cestovního dokladu je patrné, že žalobce v době posledního povoleného pobytu pobýval na území ČR od 21. 10. 2013 do 22. 10. 2013, dále od 10. 8. 2014 do 13. 8. 2014, od 31. 8. 2014 do 2. 9. 2014, od 23. 7. 2015 do 27. 7. 2015 a od 17. 10. 2015 do 20. 10. 2015, tj. celkem 17 dní. Žalobce správnímu orgánu předložil výdajové pokladní doklady, jež měly prokázat jeho pobyt na území rovněž ve dnech 12. 11. 2013, 6. 6. 2014, 15. 8. 2014, 20. 11. 2014 a 4. 1. 2015, tj. celkem 5 dní. I kdyby správní orgány uznaly tyto doklady dostatečnými pro prokázání pobytu na území ČR, na celkových závěrech o značné nepřítomnosti žalobce na území ČR by to nic neměnilo. Soud se proto k jednotlivým dokladům nebude dále vyjadřovat.

21. Nelze odhlédnout od účelu povolování dlouhodobého pobytu na území ČR. Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu*, přičemž podle § 30 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje ministerstvo na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce*. Pobytové oprávnění je tedy v takových případech udělováno těm cizincům, jejichž účel pobytu vyžaduje přítomnost na území ČR. Samotná délka pobytu na území ČR, resp. délka nepřítomnosti na území ČR nemusí být důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu cizince na území ČR (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 – 51). V daném případě však vedle značné nepřítomnosti žalobce na území ČR bylo z provedeného výslechu prokázáno, že žalobce fakticky funkci jednatele společnosti DOMUS PATRIS s.r.o. nevykonával.
22. Soud v této souvislosti zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81: „*Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. ... Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“ Soud se plně ztotožňuje se závěry žalované obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, totiž že podmínkou udělení, resp. i prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě je v daném případě splnění formální i materiální podmínky výkonu funkce jednatele kumulativně. Formální podmínka je splněna zápisem cizince do obchodního rejstříku a splnění materiální podmínky je poté podmíněno faktickým výkonem funkce. Správní orgán byl tedy oprávněn posuzovat, zda žalobce reálně účel dosavadního povoleného pobytu naplňoval.
23. Definici podnikatele dává § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*občanský zákoník*“), je za něj považován ten, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo

obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Pojmovými znaky podnikání jsou tedy samostatnost, soustavnost a účel dosažení zisku. Takové znak však činnost žalobce nevykazovala a nelze ji považovat za aktivní výkon podnikatelské činnosti.

24. Činnost žalobce především nevykazovala znaky samostatnosti a soustavnosti. Žalobce neprokázal znalost základních údajů o společnosti, v níž vykonává funkci jednatele. Jak uzavřely správní orgány, žalobce nevěděl přesnou adresu sídla společnosti, nevěděl, kdy byla založena, neuvedl všechny její jednatele a nevěděl, kdo jsou její společníci, tedy údaje, které jsou veřejně dostupné a je předpoklad, že jako společník a jednatel společnosti od roku 2012, bude tyto údaje vědět. Co se týká finanční situace společnosti, žalobce nevěděl, kolik stála nemovitost zakoupená společností, nebo jaká je její současná hodnota, zda je společnost ve ztrátě nebo v zisku. Žalobce sice věděl, že společnost DOMUS PATRIS s.r.o. horní patra domu pronajímá, ale nevěděl, kolik činí pronájem.
25. Soud považuje za přílehlavý odkaz žalované na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2018, č. j. 5 A 166/2015, v němž se podává: „*Správní orgány však žalobci nevytýkaly, že osobně tyto činnosti nevykonává, nýbrž to, že vůbec nevěděl, jakým způsobem jsou tyto ve společnosti vykonávány. Jak uvedeno již výše žalobce neměl informace jak o společnosti, tak o jejím chodu, ať ekonomickém, účetním, či personálním. Přičemž jednatel je nejvyšším řídicím článkem společnosti s ručením omezeným, který má v rámci svých kompetencí nejvyšší postavení při řízení a vedení společnosti a jejím základním fungováním. Pokud tedy žalobce tvrdil, že fakticky vykonává funkci jednatele pro společnost, o níž nemá téměř žádné podstatné informace, které jsou přitom pro výkon této funkce zásadní a potřebné; pak nelze než dospět k závěru, že žalobce funkci jednatele fakticky nevykonával a byl toliko formálně zapsán v obchodním rejstříku společnosti HODNOTA CZ s.r.o.*“ Soud se závěrem zde vysloveným souhlasí, přičemž shodné závěry lze učinit i v nyní řešené věci.
26. Lze tedy uzavřít, že aby byl splněn účel, pro který byl žalobci pobyt povolen, tedy podnikání ve formě účasti v právnické osobě, je zapotřebí, aby se jednalo o aktivní a faktický výkon povinností vázaných na funkci jednatele společnosti. V případě žalobce tomu tak nebylo. Soud má za to, že na základě zjištěných skutečností nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu. Žalobce se po převážnou část povoleného dlouhodobého pobytu nacházel mimo území České republiky a funkci jednatele prakticky nevykonával, z čehož vyplývá, že žalobce využíval povolení k dlouhodobému pobytu pouze formálně bez faktické konzumace, což není cílem zákona o pobytu cizinců. V souladu s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců tedy byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
27. Zároveň soud poznamenává, že není relevantní, že žalobci bylo původně povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání uděleno. V rámci řízení o jeho prodloužení vyšly najevo okolnosti, pro které toto pobytové oprávnění nelze prodloužit. Ve chvíli, kdy se správní orgány zabývaly charakterem podnikání stěžovatele v období platnosti jeho dosavadního povolení, dospěly k závěru, že v těchto letech žalobce fakticky nepodnikal a funkci jednatele nevykonával. Na základě takových zjištění bylo zcela namístě žalobcovu žádost na základě citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců zamítnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 – 29).
28. Další žalobní námitkou je pak nesprávné, resp. nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány obou stupňů se tímto ve svých rozhodnutích zabývaly. Prvoinstanční orgán přihlédl zejména

k tomu, že žalobce v rámci posledního povoleného dlouhodobého pobytu po převážnou dobu na území České republiky nepobýval (cca 23 měsíců z 24 měsíců). Rozhodnutím o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak není nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, jelikož ten je realizován zejména na území Ruské federace. Žalobce sám uvedl, že je studentem v institutu, kde zároveň i pracuje, tudíž je v zemi původu i finančně zajištěn. Rovněž tam má zajištěné i ubytování. Jiné rozhodné skutečnosti nebyly zjištěny. Prvoinstanční orgán podotkl, že vzhledem k četnosti cest a délce pobytu na území ČR by žalobci plně postačovalo vízum k pobytu do 90 dnů s neomezeným počtem cest, jehož udělení až na 5 let umožňuje dohoda mezi Ruskem a EU, kterou je ČR vázána. Žalovaná dále konstatovala, že vzhledem k frekvenci návštěv a době setrvání žalobce na území ČR je zřejmé, že činnost společnosti není vázána na jeho přítomnost na území ČR. Žalovaná sdělila, že nepovažuje za účelné, aby žalobce byl nadále držitelem tohoto bytového oprávnění, neboť smyslem každého bytového oprávnění je skutečnost, že účel povoleného pobytu vyžaduje osobní přítomnost cizince na území ČR. Soud takové posouzení přiměřenosti považuje za dostatečné a současně sděluje, že není pravdou, že by se správní orgán musel vyjádřit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ke každému z faktorů obsažených v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Výslovně je třeba se vyjádřit jen k těm skutečnostem, které jsou svým významem rozhodné. Správní orgány se tedy nebudou vyjadřovat k otázce závažnosti a druhu protiprávního jednání cizince, není-li zde žádné takové, hledisko věku bude rozhodným pouze v případě velmi vysokého nebo naopak nízkého věku apod. V daném případě správní orgány zohlednily okolnosti významné pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a dospěly k závěru, že rozhodnutí je přiměřené, a soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

29. K žalobní námitce stran přepjatého formalismu správních orgánů soud sděluje, že v jednání správních orgánů nespátřuje známky přepjatého formalismu. Jak je patrné z výše uvedeného posouzení zdejšího soudu, správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, dospěly k závěru, že žalobce fakticky nevykonával funkci jednatele, a zároveň neshledaly rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřené. Správní orgány přitom respektovaly zákonná ustanovení i praxi správních soudů. Žalobce neuvedl ničeho konkrétního, z čeho by se dal přepjatý formalismus správních orgánů usuzovat. Ani tuto námitku tak soud nepovažuje za důvodnou.
30. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí, jakož i řízení jim předcházející, jsou zákonná a věcně správná. Zároveň soud neshledal ani žádná pochybení procesní, která by měla na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.

Rozhodnutí soudu

31. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

32. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 15. července 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu